

ת"ד 8167/06/11 - מדינת ישראל נגד ליאור פליקס והבה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 8167-06-11 מדינת ישראל נ' והבה
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ליאור פליקס והבה

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד מיכל קפלן

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין סטייה שלא בבטחה ונהיגה בחוסר זהירות, עבירות על תקנות 40 ו-21(ג) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 24.5.10, בסמוך לשעה 14:00, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב קיבוץ גלויות, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו בסמוך לבית מספר 45, סטה ימינה, חסם דרכו של רוכב קטנוע שנסע לימינו ושני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הרוכב המעורב חבלה של ממש - שבר במרפק זרוע ימין.

הנאשם כפר באישומים המיוחסים לו.

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"ב נועם לוי, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - זכרון דברים

ת/2 - הודעת נאשם

ת/3 - סקיצה

ת/4 - תרשים

ת/5 - תמונת אוויר של מקום התאונה

עד תביעה מספר 2 - מתנדב יצחק בורוכוב, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/6

עד תביעה מספר 3 - יניב אבוטבול, רוכב הקטנוע המעורב, בעניינו הוגשה תעודה רפואית, שסומנה ת/7

עד תביעה מספר 4 - בני בייקר לובוביץ, מטעמו הוגשו תמונות שצילם לאחר התאונה, שסומנו ת/8

(בטעות נרשם בפרוטוקול ת/7)

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

במועד שצוין לעיל, נהג הנאשם ברכב מסחרי בנתיב האמצעי, מבין 3 נתיבים שברחוב קיבוץ גלויות ובהגיעו בסמוך לבית מספר 45, סטה ימינה כיוון נסיעתו כדי להיכנס למקום חניה פנוי, לא הבחין ברוכב המעורב שנסע לימינו, חסם דרכו ושני כלי הרכב התנגשו.

הרוכב המעורב נפל לכביש ונחבל חבלה של ממש, כמפורט לעיל.

עד תביעה מספר 2 הגיע למקום התאונה, שם ערך את ת/6, ממנו עולה כי רכב הנאשם נמצא, לאחר התאונה, בנתיב האמצעי, בסטייה לעבר הנתיב הימני.

בתמונות שצילם עד תביעה מספר 4, ניתן לראות את רכב הנאשם עומד כאשר חלקו האחורי בנתיב הנסיעה האמצעי, בסטייה לעבר הנתיב הימני. כמו כן, ניתן לראות נזק בדלת ימנית קדמית של רכב הנאשם.

בהודעתו במשטרה מסר הנאשם כי נסע בנתיב הימני וטרם שפנה ימינה, סטה מעט שמאלה, על מנת לבצע את הפניה בקשת רחבה, בשל גודל רכבו. תוך כדי הפניה, שמע הנאשם צעקות "הלו הלו" ואז שמע והרגיש מכה ברכבו, בדלת ימנית קדמית.

הנאשם נשאל והשיב כי הבחין ברוכב המעורב במראה לפני הפגיעה, אחרי ששמע אותו צועק ואז בלם את רכבו.

הנאשם נשאל והשיב כי בעת התאונה, היה בסטייה ימינה.

להלן גרסת הנאשם, כעולה מעדותו בבית המשפט:

הנאשם נהג ברכב כמפורט לעיל ובהגיעו בסמוך לבית מספר 45, רצה לפנות ימינה, החל בפניה, הביט במראה ולא ראה דבר, אותת, המשיך בפניה ולפתע הגיע קטנוע, שניסה להדחק בין רכב הנאשם למדרכה, הרוכב צעק "הלו הלו" ופגע ברכב או בעצם, החליק על הדלת.

הנאשם העיד כי על מנת לבצע את הפניה ימינה, היה צריך לסטות תחילה שמאלה, כ-25 - 30 ס"מ, בשל גודל הרכב.

בנוגע לת/7, טען הנאשם כי הרכב צולם לאחר שהוזז ממקומו.

הנאשם אישר כי הבחין ברוכב רק לאחר ששמע אותו צועק.

עוד טען הנאשם, כי הרוכב נהג במהירות גבוהה מאוד.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות המאשימה, שמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשם נושא באחריות לגרם תאונת הדרכים המתוארת בכתב האישום.

אין למעשה מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשם סטה מנתיב נסיעתו ולכן, חובה עליו לבצע את הסטייה, לשון תקנה 41 לתקנות התעבורה: **"במהירות סבירה ובמידה שהוא יכול לעשות זאת בבטחה בלי להפריע את התנועה ובלי לסכן אדם או רכוש"**.

מהראיות שהובאו בפני ויפורטו להלן, אני קובעת כי הנאשם ביצע את הפניה ימינה, מהנתיב האמצעי או לאחר שסטה שמאלה מהנתיב הימני וטרם שביצע הפניה, לא ווידא כי אין מימינו כלי רכב, לרבות רכב דו - גלגלי.

ב-ת/7, ניתן לראות כי רכבו של הנאשם נמצא, לאחר התאונה, כאשר חלקו האחורי בנתיב השמאלי והוא בסטייה של ממש ימינה.

הנאשם טען כי הרכב הוזז ממקומו, כיוון שהפריע לתנועה.

ניתן לראות ב-ת/7, כי הרכב עומד במקום בו הוא מהווה הפרעה לתנועה וחוסם את הנתיב הימני וחלק מהנתיב האמצעי ולכן טענת הנאשם אינה סבירה בעיני.

עד תביעה מספר 4 העיד כי הגיע למקום התאונה כעשר דקות לאחר שאירעה ובהגיעו למקום ראה כי הרכב נמצא עדיין במרכז הכביש והקטנוע מוטל על הכביש. עדות זו לא נסתרה בבית המשפט.

בנוסף, עד תביעה מספר 2, ציין ב-ת/6, כי **"לציין כי על פניו נראה כי המסחרי נסע על הנתיב האמצעי ע"פ צורת עמידתו עם נטייה ימינה לנתיב הימני"**.

כמו כן, מיקום הנזק בדלת הימנית קדמית של רכב הנאשם, מעיד אף הוא על סטיית רכב הנאשם ימינה, עובר לתאונה.

טרם ביצוע הפניה, היה על הנאשם לנקוט באמצעי הזהירות הנדרשים, אך התרשמתי כי הוא לא עשה כן.

בהודעתו, מסר הנאשם כי אותת ימינה ואז סטה שמאלה, על מנת לבצע את הפניה בקשת רחבה, בשל גודל הרכב.

בנסיבות אלה, נוכח אי הבהירות לגבי כיוון נסיעת הנאשם, אשר מחד מאותת ימינה ומאידך סטה שמאלה, היה על הנאשם לוודא, טרם השלמת הפניה ימינה, כי אין כלי רכב מאחוריו, אך הוא לא עשה כן ולראיה - הנאשם הבחין ברוכב המעורב, רק לאחר ששמע אותו צועק.

הנאשם לא טען כי הביט במראות הרכב טרם ביצוע הפניה ורק בבית המשפט, שלוש וחצי שנים לאחר התאונה, נזכר

לספר כי הביט במראה טרם שאותת ימינה ולא ראה איש - ראה עמוד 20 לפרוטוקול, שורות 6-3. בנסיבות אלה, לא אוכל ליתן משקל ממשי לדבריו.

עוד טען הנאשם כי המעורב הגיע במהירות גבוהה מאוד, כל זאת, כאשר כלל לא הבחין בו בנסיעה עובר לתאונה.

ב"כ הנאשם הפנתה לדברי עד תביעה מספר 1 בעמוד 6 לפרוטוקול (העמודים לא מוספרו באופן רציף והכוונה לעמוד 6 השני), אך למעשה מסר העד כי במקרה בו הנאשם סוטה שמאלה, טרם שהוא מתחיל בפניה ימינה, אין למעשה משמעות לטענה כי הן הרוכב המעורב והן הנאשם, נסעו בנתיב הימני.

עוד טענה ב"כ הנאשם כי אין ראיות לכך שהנאשם פנה ימינה בקשת רחבה, אך הדבר עולה באופן מובהק מדברי הנאשם עצמו ולחלופין, אם לא ביצע הנאשם פניה ימינה בקשת רחבה מהנתיב הימני, הרי שבהכרח ביצע את הפניה ימינה מנתיב הנסיעה האמצעי, כפי שטוענת המאשימה וכפי שעולה מהראיות שפורטו לעיל.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ז אדר תשע"ד, 17 פברואר 2014, במעמד הצדדים

חתימה